

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.276/2025/5.
A felperes:	felperes1 (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet
A felperes képviselője:	(felperes képviselőjének címe, eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Lajos Károly kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.402/2025/6. számú ítélete

Í T É L E T:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 26.000 (huszonhatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. szeptember 1. és 2022. június 30. közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a állománnyhely állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot. Működési körzetéhez város¹, város² város³ települések tartoztak. A felperes a perbeli időszakban beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott a körzeti megbízotti működési körzetén kívül is járőri feladatokat, járőrszolgálatot és egyéb szolgálati feladatokat (átkísérés, kísézőőri beosztás feladatai, TIK ügyeleti küldések, elővezetések, karantén ellenőrzések, rendezvénybiztosítás, határrendészeti feladatok), melyekért külön díjazásban nem részesült. A felperes ezen időszakra vonatkozóan előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a 18000-101/588-5/2022. Szü. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében a perbeli időszakra – 2020. június hónap kivételével összesen 33 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – bruttó 956.604 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetékalap 75%-ban határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi. XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

A mintaper

[3] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint 10 olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, melyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/6. számú ítéletében a mintaper felperesének keresetét alaposnak találva a jogalapot érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, más munkakörbe tartozó feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontja alapján megbízási díjra jogosult.

[4] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet részben, a megbízási díj összegszerűsége tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A jogalapra vonatkozóan a 6.K.700.002/2023/6. számú ítéletnek a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkörre vonatkozó megállapításait, így az ítélet [24]-[25] bekezdéseit mellőzte. Megállapította, hogy a felperest a perbeli időszakban rendszeresen, nem eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri és egyéb szolgálati feladatokra, miközben az alperes által sem vitatottan a körzeti megbízotti feladatainak elvégzése alól nem mentesítették; azokat havi szinten el kellett látnia, így az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező,

beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[5] Az összecszerűség körében megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletével döntött, az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 956.604 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 21., 22. és 26. pontjaira figyelemmel – a Hszt. 71. § (1) bekezdés a-c) pontjára, (5) bekezdésére, 163. § (5) bekezdésére, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére alapította.

[7] A 30/2015. BM rendelet) 2. mellékletére és a kúriai joggyakorlatra figyelemmel kiemelte, hogy a munkáltató a feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasítással rögzítheti, azonban ez nem lehet önkényes, a munkakör keretein belül határozhatja meg a ténylegesen ellátandó feladatokat, kiterjesztő értelmezésre nincs lehetőség. A KMB szabályzat kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, a két munkakör részbeni egyezősége nem eredményezheti a többletfeladatok ellentételezés nélküli ellátását. A felperes – az alperes által is elismerten – a perbeli időszakban szolgálatai közel felében látott el többletfeladatot. Megállapítása szerint, amennyiben a munkáltató a teljes perbeli időszakban, havonta visszatérően (a 2020. június hónap kivételével) átlagosan ilyen mértékben kimutathatóan kötelezi a felperest más munkakörbe tartozó feladatok ellátására a körzeti megbízotti területén kívül, akkor ez tartós és rendszeres elvonást jelent a körzeti megbízotti feladatoktól, mely nem tekinthető a KMB szabályzat 21. pontja szerinti kivételes munkavégzésnek. A különleges jogrend sem ad lehetőséget a munkáltatónak arra, hogy a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenység ellentételezése alóli mentesítésre nem alkalmasak, a különleges jogrend sem indok arra, hogy a körzeti megbízottat a feladataival össze nem függő többletmunkára vegyék igénybe. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult.

[8] Az összecszerűség tekintetében a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésére és a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a felperes havonta visszatérően

(a 2020. június hónap kivételével), rendszeresen, nem eseti jelleggel látott el olyan feladatot, mely nem tartozott a körzeti megbízotti beosztásához, és a többletfeladat hátrányosan hatott a felperes alapfeladatainak ellátására; értékelte azt is, hogy az ellátott többletfeladatok több beosztáshoz tartoztak. Az 50-200 %-os keretben vizsgálva megállapította, hogy a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő 75 %-os mérték nem tekinthető eltúlzottnak

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj rendvédelmi illetményalap 50%-ában történő megállapítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdéseit, a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10.§ (2) bekezdését jelölte meg. Fellebbezésében vitatta az ítélet jogalapját és az összecszerűséget is.

[10] A jogalap vitatása körében az elsőfokú bíróság téves jogértelmezésére hivatkozott, az ítéletet ezért nem tartotta megalapozottnak. Indoklása szerint az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének megállapításakor figyelmen kívül hagyta, hogy a körzeti megbízotti beosztásnál alacsonyabb besorolási és fizetési fokozatba sorolható beosztáshoz tartozó feladatellátásra az alapfeladat ellátása helyett került sor. Hivatkozott arra is, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. mellékletében csak a szolgálati beosztások megnevezése található csak meg, azok tartalmára vonatkozóan semmilyen norma nem rögzít követelményeket. A hivatkozott jogszabály nem szolgálhat alapul arra, hogy az eltérő megnevezésű, azonban a rendőri munkatevékenység szerteágazó jellege miatt ezen normában tartalmilag nem kifejtetten elkülönített beosztások megalapozzák a beosztáshoz nem tartozónak vélt feladatellátás miatti megbízási díj igényt. A 30/2015. BM rendeletben tartalmilag nincsenek meghatározva az egyes beosztások, azok pusztán csak nevesítve vannak, emiatt nem okozhat problémát, hogy egy rendőri beosztás tartalmaz munkaköri átfedést más beosztásokkal és ez nem eredményezheti a Hszt. szabályainak sérelmét.

[11] Az összecszerűség vitatása körében azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a 31/2015. BM rendelet és a 33/2015. BM rendelet fentebb hivatkozott rendelkezéseit és a felperes által ellátott – beosztásához nem tartozó – feladat mértékével aránytalanul határozta meg a megbízási díj összegét az illetményalap 75%-ában, ami eltúlzott és nem áll arányban a felperes által végzett feladatok mennyiségével. A Kúria Mfv.II.10.516/2017. számú ügyben hozott állásfoglalása alapján a megbízási díj mértékét az arra való jogosultság megállapítása esetén csak az illetményalap 50%-os mértékében tartotta megállapíthatónak. A Kúria Mfv.II.10.507/2015/4. számú döntése alapján kifejtette, hogy a perbeli esetben a felperes munka idejének túlnyomórésztében a saját munkaköri feladatait látta el, és a munka idejének kis részében került csak sor más feladat ellátására. Annak is jelentősége van a megbízási díj mértékének megállapítása során, hogy a megbízási díjra jogosult a többletfeladat ellátása során az alap munkakörébe tartozó feladatok végrehajtása

alól mentesült-e vagy sem, illetőleg azok mértéke változatlan maradt-e a helyettesítés időtartama alatt. E körben hivatkozott a Kúria Mfv.II.10.267/2015. számú ítéletére, melyben a Kúria leszögezte, hogy „amennyiben a díjazás törvényi feltétele fennáll, annak számítását az határozza meg, hogy a megbízott mentesült-e az eredeti beosztása alól a megbízással betöltött beosztás ellátásakor, vagy az eredeti beosztásának ellátása mellett végzett többlétszolgálatot”. A Kúria Kf.III.39.019/2021/5. számú ítélete szerint a rendvédelmi szerv tagja által ténylegesen elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva kell dönteni.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és perköltsége megállapítását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyat, amit az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna. Az alperes a tényállást egyébként sem vitatta és az alperes részéről nem elégséges önmagában a 30/2015. BM rendelet 2. mellékletre való, még azzal együtt sem, hogy a 30/2015. BM rendeletben valóban nincs meghatározva az egyes beosztások tartalma, amit további jogszabályok, normák, szervezet szabályozó eszközök állapítanak meg. A fellebbezés az összecszerűség körében sem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelését miért tartja jogsértőnek. E körben megismételte korábbi hivatkozásait, hogy az elvégzett többletfeladatok ténylegesen komoly többletterhet jelentett számára, több különböző típusú feladatot látott el, melyek időben is jelentős terjedelműek voltak; az átkísérés számára tiltott feladat volt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a felperesi igény jogalapja és a megbízási díj mértéke tekintetében – a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között bírálta felül, tekintettel arra, hogy az alperes – tartalmilag – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát, illetve annak összecszerűségét is jogszabálysértő módon határozta meg. Ugyanakkor az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, a kimutatott feladatok többletfeladatként történő anyagi jogi minősítésével nem értett egyet. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket a 2019. szeptember 1. és 2022. június 30. napjáig terjedő időszakra igényelt megbízási díj jogalapja és mértéke vonatkozásában megfelelően alkalmazta, döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[15] A jogalap vitatása körében a másodfokú bíróság rámutat, hogy az elsőfokú bíróság, mivel az előtte fekvő ügy a 6.K.700.002/2023. számú mintapertől – a 6.K.700.012/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő

jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan – sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött, eljárását a mintaper eredménye szerint folytatta le. A perben elbírálendő jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben hozott 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletében – az irányadó kúriai gyakorlatra történő hivatkozással – kimondta, hogy „a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult. A hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgáltatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).” Rögzítette továbbá, hogy ha a felperest a perbeli időszakban rendszeresen, nem eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri és egyéb szolgálati feladatokra, e tevékenysége a különleges jogrend időszakában is megbízási díjra jogosítja.

[16] Elsőként a másodfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott, másodfokon helybenhagyott elsőfokú ítéleteknek mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezésből, mely szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltéréstől szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (res judicata) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkonzentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla szerint azonban a fellebbező fél jogorvoslati joga nem parttalan, fellebbezésében külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első- és másodfokú ítéleteket a rendelkezésére bocsátotta.

[17] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első- és másodfokú eljárásban sem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi

azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt, avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből eredően a másodfokú bíróság – a konkrét tények szintjén – nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[18] A megbízási díj összecszerősége körében az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerőségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerőségi eredményre vezettek volna. Az alperes a fellebbezésben megsértett jogszabályhelyként csupán a Hszt. 71. § (5) bekezdését, a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését és a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdését jelölte meg, melyek nem tekinthetők a mérlegelés jogszerűségével ekvivalens eljárásjogi rendelkezéseknek, amely mentén az elsőfokú bíróság összecszerőség körében hozott döntése érdemben felülbírálható lenne. A másodfokú bíróság ezért csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj összecszerősége körében is megalapozott döntést hozott.

[19] A fentiek szerint az elsőfokú bíróság – figyelemmel a mintaperben hozott ítélet tartalmára is – helyesen állapította meg azt, hogy a felperes által rendszeresen végzett, körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhető, amely a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján, az elsőfokú bíróság jogszerű mérlegelésének megfelelő mértékű megbízási díjra jogosít.

[20] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3)

bekezdés a) pontjára és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (76.528 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 22.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró